

3. Калюжний Р.А., Басв О.О. Нормативно-правове забезпечення інформаційної безпеки України // Правова інформатика. 2009. № 4(24) С. 5–12.

4. Стратегія кібербезпеки України: затверджено Указом Президента України від 15 березня 2016 року № 96/2016 № 47/2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.president.gov.ua/documents/472017-21374>.

5. Доктрина інформаційної безпеки України: затверджено Указом Президента України від 25 лютого 2017 року № 47/2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.president.gov.ua/documents/472017-21374>.

**Спасенко В. О., к.ю.н., доц.,
доцент кафедри адміністративного права,
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
м. Харків**

ОКРЕМІ АСПЕКТИ РОЗГЛЯДУ АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВ ЩОДО СПОРІВ З ПРИВОДУ ПРИЙНЯТТЯ ГРОМАДЯН НА ПУБЛІЧНУ СЛУЖБУ, ЇЇ ПРОХОДЖЕННЯ ТА ЗВІЛЬНЕННЯ З НЕЇ

Досліджуючи особливості розгляду спорів з приводу прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з неї, передусім варто звернути увагу на законодавчу дефініцію поняття «публічна служба». Так, п. 17 ч. 1 ст. 4 Кодексу адміністративного судочинства України визначає, що публічна служба – діяльність на державних політичних посадах, у державних колегіальних органах, професійна діяльність суддів, прокурорів, військова служба, альтернативна (невійськова) служба, інша державна служба, патронатна служба в державних органах, служба в органах влади Автономної Республіки Крим, органах місцевого самоврядування [1].

Водночас варто наголосити, що на спори, з приводу прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби, поширюється юрисдикція адміністративних судів. Відтак, при наданні спору статусу публічно-правового з приводу прийняття громадян на публічну службу, проходження, звільнення з публічної служби, необхідно враховувати положення Постанови Великої Палати Верховного Суду від 27 лютого 2019 року. Відповідно до положень останньої варто встановити наявність таких підстав при наданні спору статусу публічно-правового:

- (1) чи проходила особа конкурс на заняття вакантної посади;
- (2) чи складала така особа присягу посадової особи;
- (3) чи присвоювався їй ранг у межах відповідної категорії посад [2].

Спори з приводу прийняття громадянина на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби охоплюють весь спектр спорів, що виникають у відносинах публічної служби. Разом з цим, до цієї категорії не належать трудові спори: а) керівників та інших працівників державних і комунальних підприємств, установ та організацій; б) працівників, які працюють за трудовим договором у державних органах і органах місцевого самоврядування; в) працівників бюджетних установ та інше. Під час визначення предметної юрисдикції справ суди повинні виходити із суті права та/або інтересу, за захистом якого звернулася особа, заявлених вимог, характеру спірних правовідносин, змісту та юридичної природи обставин у справі [2].

Законодавчо визначено, що справи щодо прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби, окрім справ, в яких позивачами є службові особи, які у значенні Закону України «Про запобігання корупції» займають відповідальне та особливо відповідальне становище є справами незначної складності. Положеннями статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України визначено, що спрощене позовне

провадження призначене для розгляду справ незначної складності. Водночас варто наголосити, що спрощене позовне провадження – форма адміністративного судочинства, призначена для розгляду справ незначної складності та інших справ, для яких пріоритетним є їх швидке вирішення. Спрощене позовне провадження відзначається так званою «спресованістю», оскільки в його структурі відсутні окремі елементи, які є притаманними для загального позовного провадження [3, с. 513].

Враховуючи викладене вище, можна підсумувати, що на сьогодні відповідно до положень Кодексу адміністративного судочинства України адміністративні справи щодо прийняття громадян на публічну службу, проходження, звільнення з публічної служби розглядаються в порядку спрощеного позовного провадження. Однак зазначене правило не поширюється на справи, в яких позивачами є службові особи, які у значенні Закону України «Про запобігання корупції» займають відповідальне та особливо відповідальне становище.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005 р. № 2747-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#n10098>
2. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 27 лютого 2019 року. (Справа № 815/6096/17 (К/9901/49528/18)). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/80364173>
3. Адміністративно-судове процесуальне право України: підручник; за заг. ред. проф. Д.В. Лученка. Харків, 2024. 696 с.

Стечишин А.В., к.ю.н.,
доцент кафедри права імені академіка УАН
о. Івана Луцького
Заклад вищої освіти «Університет Короля Данила»,
м. Івано-Франківськ

ПАРТИСИПАТИВНА ДЕМОКРАТІЯ: ВІД ТЕОРЕТИЧНОГО ОСМИСЛЕННЯ ДО ПРАКТИКИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Сучасна теорія держави і права перебуває у стані постійного пошуку нових моделей демократичного врядування, які б відповідали динамічним викликам глобалізованого суспільства. Демократія як багатовимірне явище охоплює не лише інституційно-правові механізми, але й соціально-психологічні аспекти сприйняття влади. У цьому контексті особливого значення набуває концепт перцептивної демократії, що акцентує увагу на тому, як громадяни усвідомлюють, оцінюють і легітимізують діяльність органів влади. Традиційні моделі демократії – представницька, пряма, партисипативна – зосереджуються переважно на формальних процедурах, тоді як партисипативна демократія пропонує новий аналітичний вимір, орієнтований на дослідження соціального сприйняття як фактора ефективності управління.

У наукових працях останніх років демократія дедалі більше розглядається не лише як система інститутів, а як процес комунікації між владою і суспільством. Як наслідок, партисипативна демократія виходить із тези, що будь-які демократичні процедури мають сенс лише настільки, наскільки вони визнаються громадянами справедливими та ефективними [2, с. 18]. Інакше кажучи, ключовим критерієм стає не тільки юридична досконалість механізмів, а й перцепція – відчуття їхньої легітимності та відповідності очікуванням населення.

Варто підкреслити, що в традиційній теорії права питання сприйняття розглядались у межах правосвідомості та правової культури. Проте у випадку партисипативної демократії ми маємо справу з більш специфічним феноменом – поєднанням правосвідомості, політичної культури і довіри до влади. Це дозволяє говорити про формування нової доктрини, що інтегрує соціально-психологічні фактори у правове дослідження демократії.